

REPUBLICA MOLDOVA
JUDECĂTORIA CHIȘINĂU
sediul Rîșcani

REPUBLIC OF MOLDOVA
THE COURT OF CHISINAU
office Rîșcani

Chișinău, str. Kiev, 3 Republica Moldova
MD-2078, tel. (+373 22) 43 80 02,
tel./fax (+373 22) 43 80 02, e-mail: jrc@justice.md

Chisinau, Kiev 3, street, Republic of Moldova
MD-2078, tel. (+373 22) 43 80 02,
tel./fax (+373 22) 43 80 02, e-mail: jrc@justice.md

Curtea Constituțională a Republicii Moldova
Mun. Chișinău, str. A. Lăpușneanu, nr. 28
MD-2004

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani, vă expediază în adresa DVS, sesizarea Curții Constituționale, în ordinea contenciosului administrativ cu nr. 3-136/2026 la cererea de chemare în judecată depusă de Vitalie Babii împotriva Centrului Național Anticorupție, terț Serviciul Fiscal de Stat cu privire la anularea actului administrativ, în vederea examinării cererii de ridicare a excepției de neconstituționalitate și verificarea constituționalității prevederilor privind controlul constituționalității art. 402 alin.2 din Codul Contravențional, în partea omisiunii legislative, înaintată de către reclamantul Vitalie Babii.

Anexe:

- *Sesizarea privind ridicarea excepției de neconstituționalitate;*
- *Încheierea privind admiterea sesizării Curții Constituționale din 20 mai 2026;*
- *Scrisoare de însoțire;*

Judecător

Vitalii Ciurac

S E S I Z A R E

privind excepția de neconstituționalitate
prezentată în conformitate cu art.135 alin.(1) lit.a) și g) din Constituție
și Hotărârea Curții Constituționale nr.2/2016

A. Autorul excepției de neconstituționalitate:

1. Nume: **BABII**
2. Prenume: **Vitalie**

A.2. Instanța de judecată

- A.1. Denumirea instanței de judecată/sediu: Judecătoria Chișinău sediul Râșcani**
2. Judecător/complet de judecată: **Vitalie Ciumac**
4. Adresa instanței de judecată: **mun. Chișinău, str. Kiev 3**
5. Telefonul și e-mail-ul instanței: **0(22)44-53-17, jrc@justuce.md**

B. Circumstanțele cauzei:

În Judecătoria Chișinău sediul Râșcani (Judecător Vitalie Ciurac) se află spre examinare acțiunea BABII VITALIE vs. Centrul Național Anticorupție - *Acțiuni privind controlul legalității actelor administrative ale Centrului Național Anticorupție.*

Potrivit acțiunii, BABII VITALIE a contestat **Raportul de testare în partea reclamantului emis de Centrul Național Anticorupție.**

Unul din temeiurile de contestare este că CNA a inclus eronat în Raportul contestat precum că: *...agentul public nu a întreprins măsuri în vederea constatării și sancționării desfășurării ilegale de către o persoană fizică a activității de întreprinzător..*”.

Or, desfășurarea ilegală a activității de întreprinzător, reprezintă o contravenție prevăzută de art.263 din Codul contravențional. Iar potrivit textului art.402 din Codul contravențional nu există nici o mențiune că angajatul Serviciului Fiscal de Stat este în drept să constate contravenție de desfășurare a activității ilegale de întreprinzător.

În schimb potrivit textului art.400 din Cod contravențional, *Contravențiile prevăzute la [...] art.263 alin.(1) și (9), [...] se constată și se examinează de către poliție.*

Prin urmare, atribuția funcțională de a constata nemijlocit contravenția prevăzută de art.263 din Codul contravențional, de către reclamant, legea nu prevede, iar principiul legalității activității administrative impune ca autoritățile publice și agenții publici să acționeze exclusiv în limitele competențelor expres prevăzute de normele legale.

În acest sens, **Raportul de testare emis de Centrul Național Anticorupție**, în care BABII VITALIE este acuzat că nu a întreprins măsuri *în vederea constatării și sancționării desfășurării ilegale de către o persoană fizică a activității de întreprinzător*”, nu corespunde competenții stabilite de art.402 Cod contravențional.

Având în vedere obiectul litigiului, prevederile art.402 Cod contravențional sunt aplicabile de către instanța de judecată în momentul constatării legalității și temeiniciei actului administrativ contestat, or instanța urmează să verifice dacă în momentul testării reclamantul a acționat în limitele competenței sale materiale și funcționale.

Prevederile art. 402 alin. (2) din Codul contravențional mențin o omisiune legislativă, întrucât nu reglementează expres atribuția de constatare a contravențiilor pentru angajații Serviciului Fiscal de Stat. Această lacună generează o confuzie normativă între etapele **constatării**, examinării și sancționării contravenției, determinând imposibilitatea delimitării competențelor funcționale ale

agentului public, ceea ce contravine art. 23 din Constituție prin lipsa previzibilității, permite sancționarea pentru obligații inexistente în sensul art. 22 din Constituție, afectează mecanismul stabilirii vinovăției garantat de art. 21 din Constituție și generează o ingerință directă în dreptul la muncă protejat de art. 43 din Constituție.

C. Obiectul sesizării:

Art. 402 alin. (2) din Codul contravențional, **în partea omisiunii legislative**, constând în faptul că nu reglementează expres atribuția funcțională a angajaților Serviciului Fiscal de Stat de a **constata contravenții**, deși le conferă competența de a **examina cauze contravenționale și de a aplica sancțiuni**, generând incertitudine juridică asupra limitelor competenței acestora.

Textul integral al Art.402 alin.(2) Cod contravențional:

(2) Sunt în drept să examineze cauze contravenționale și să aplice sancțiuni conducătorii direcțiilor generale finanțe ale unităților administrativ-teritoriale și adjuncții lor, angajații din cadrul Serviciului Fiscal de Stat împuterniciți prin ordinul directorului Serviciului, persoanele cu funcții de răspundere din cadrul Inspectoratului Control Financiar de Stat și conducătorii subdiviziunilor teritoriale ale acestuia, directorul Agenției Achiziții Publice și adjunctul lui.

Admisibilitatea sesizării:

Curtea Constituțională a pronunțat Hotărârea nr.8 din 5 aprilie 2022, statuând în § 39: „*În jurisprudența sa, Curtea a reținut că omisiunea legislativă poate constitui obiect de examinare al Curții Constituționale dacă această omisiune afectează un drept constituțional fundamental (a se vedea, în acest sens, HCC nr. 12 din 6 aprilie 2021, § 35 și jurisprudența citată acolo)*”.

Prin urmare, omisiunea legislativă invocată în prezenta sesizare prin care se reclamă ingerința produsă în art. 21, art.22, art.23 și art.43 din Constituție, în procesul judiciar în baza căreia se ridică această excepție de neconstituționalitate, constituie obiect al excepției de neconstituționalitate și este aplicabilă în speța dată.

Referitor la existența unei hotărâri anterioare a Curții Constituționale asupra legii contestate în aceleași temeuri, autorul sesizării nu a identificat.

D. Argumentarea incidentei unui drept sau a mai multor drepturi din Constituție:

LEGISLAȚIA PERTINENTĂ

I. Constituția Republicii Moldova

1. **Articolul 1 – Statul Republica Moldova:** „(3) Republica Moldova este un stat de drept, democratic, în care demnitatea omului, drepturile și libertățile lui, libera dezvoltare a personalității umane, dreptatea și pluralismul politic reprezintă valori supreme și sunt garantate.”
2. **Articolul 21. Prezumția nevinovăției:** Orice persoană acuzată de săvârșirea unei infracțiuni este considerată nevinovată până când vinovăția sa va fi dovedită, în mod legal, în cursul unui proces judiciar public, în cadrul căruia i s-au asigurat toate garanțiile necesare apărării.
3. **Articolul 22. Neretroactivitatea legii:** Nimeni nu va fi condamnat pentru acțiuni sau omisiuni care, în momentul comiterii, nu constituiau un act delictuos. De asemenea, nu se va aplica nicio pedeapsă mai aspră decât cea care era aplicabilă în momentul comiterii actului delictuos.
4. **Articolul 23. Dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle:** (1) Fiecare om are dreptul să i se recunoască personalitatea juridică. (2) Statul asigură dreptul fiecărui om de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle. În acest scop statul publică și face accesibile toate legile și alte acte normative.
5. **Articolul 43. Dreptul la muncă și la protecția muncii:** (1) Orice persoană are dreptul la muncă, la libera alegere a muncii, la condiții echitabile și satisfăcătoare de muncă, precum și la protecția împotriva șomajului. (2) Salariații au dreptul la protecția muncii. Măsurile de protecție privesc securitatea și igiena muncii, regimul de muncă al femeilor și al tinerilor, instituirea unui salariu minim pe economie, repaosul săptămânal, concediul de odihnă plătit, prestarea muncii în condiții grele, precum și alte situații specifice.
6. **Articolul 54 – Restrângerea exercițiului unor drepturi sau libertăți:** (1) În Republica Moldova nu pot fi adoptate legi care ar suprima sau diminua drepturile și libertățile fundamentale ale omului și cetățeanului. (2) Exercițiul drepturilor și libertăților nu poate fi supus altor restrângeri decât celor prevăzute de lege, conform normelor internaționale și necesare în interesele securității naționale, integrității teritoriale, bunăstării economice, ordinii publice, protejării drepturilor altor persoane, împiedicării divulgării informațiilor confidențiale sau garantării autorității și imparțialității justiției. (3) Prevederile alin. (2) nu permit restrângerea drepturilor proclamate în

articolele 20-24. (4) Restrângerea trebuie să fie proporțională cu situația care a determinat-o și nu poate afecta esența dreptului sau a libertății.

II. Convenția Europeană a Drepturilor Omului

Articolul 7 – Nicio pedeapsă fără lege

E. Argumentarea pretensei încălcări a unuia sau a mai multor drepturi garantate de Constituție:

Principii generale pertinente în cauză,

Potrivit § 39 a Hotărârei Curții Constituționale nr.24 din 14 septembrie 2016, sa statuat: *În Hotărârea nr.21 din 20 octombrie 2011 Curtea Constituțională a reținut că: „50. [...] în lumina jurisprudenței Curții Europene, **prezumția nevinovăției, instituită de articolul 6 § 2 din Convenția Europeană, nu privește numai procesul penal în sens strict, ci are o aplicație mai largă, într-un dublu sens: pe de o parte, această garanție este aplicabilă ori de câte ori fapta imputabilă unei persoane are o conotație penală, indiferent de calificarea atribuită de legislația internă a fiecărui stat (astfel, ea este aplicabilă, de exemplu, unei proceduri privitoare la fraudă fiscală (Heinrich v. Franța, §64) sau în materie de sancțiuni administrative (Lutz v. Austria, §57)); pe de altă parte, ea impune ca orice reprezentant al statului să se abțină să declare public faptul că cel pus sub urmărire penală sau trimis în judecată este vinovat de săvârșirea infracțiunii care i se incriminează, înainte ca vinovăția acestuia să fi fost stabilită printr-o hotărâre judecătorească definitivă (Butkevicius v. Lituania, §49)”.***

Potrivit § 44 a Hotărârei Curții Constituționale nr. 22 din 01.10.2018, sa statuat: *Cu titlu preliminar, Curtea relevă că în jurisprudența Curții Europene s-a reținut că sfera de aplicare a conceptului de previzibilitate depinde în mare măsură de conținutul instrumentului în cauză, de domeniul pe care îl reglementează, precum și de numărul și statutul destinatarilor săi. Persoanele care au o activitate profesională trebuie să dea dovadă de o prudență mai mare în cadrul activității lor și este de așteptat ca acestea să-și asume riscurile inerente activității lor (Sekmadienis Ltd. v. Lituania, 30 ianuarie 2018, § 65; Satakunnan Markkinapörssi Oy și Satamedia Oy v. Finlanda [MC], 27 iunie 2017, § 145).*

Aplicarea principiilor constituționale menționate mai sus în prezenta cauză:

1. Agentul public reprezintă persoana investită cu exercițiul autorității publice care, deținând o pregătire de specialitate atestată prin studii, exercită un ansamblu de atribuții stabilite exclusiv și limitativ prin lege. Din această natură juridică a funcției rezultă că statutul său presupune obligația corelativă a statului de a asigura un cadru normativ clar și previzibil, astfel încât agentul public să își poată cunoaște cu certitudine sfera de competență și limitele răspunderii disciplinare.
2. În consecință, agentul public trebuie să știe clar, înainte de a acționa sau de a se abține, care comportamente sunt considerate abateri și ce sancțiuni riscă. Or, această exigență implică în mod necesar că agentul public nu poate fi sancționat pentru o faptă de neexecutare a unei competențe legale care nu este prevăzută expres de lege, prin simpla asemănare cu o altă abatere.
3. Această concluzie este susținută și de jurisprudența Curții Constituționale (§ 39 din HCC nr. 24/2016 și § 50 din HCC nr. 21/2011), potrivit căreia prezumția nevinovăției are o aplicare largă ce depășește sfera penală, fiind incidentă în orice procedură cu conotație sancționatoare, inclusiv în materie de sancțiuni administrative sau disciplinare.
4. În același sens, art. 22 din Constituție garantează că orice persoană trebuie să poată prevedea care acțiuni sau omisiuni sunt interzise, iar o omisiune poate fi sancționată doar dacă există o obligație legală de a acționa la momentul respectiv. Astfel, principiul *nulla poena sine lege* este direct incident în materia abaterilor disciplinare, deoarece condiționează existența elementelor constitutive ale abaterii, inclusiv latura subiectivă și vinovăția.
5. În litigiul dedus judecății, Babii Vitalie este acuzat că agentul public „*nu a întreprins măsuri în vederea constatării și sancționării desfășurării ilegale de către o persoană fizică a activității de întreprinzător*”. Or, pentru a putea reține o asemenea omisiune, este necesar ca obligația de a constata contravenția să fie prevăzută în mod expres de lege.
6. Cu toate acestea, art. 402 alin. (2) din Codul contravențional enumeră funcționarii îndreptățiți să examineze cauzele și să aplice sancțiuni, însă nu prevede expres atribuția **de a constata** contravenției.

Această lipsă de reglementare constituie o omisiune legislativă, în condițiile în care alte dispoziții legale, precum art. 400 (*care stabilește că poliția constată și examinează contravențiile prevăzute la art. 263*), sau art. 401 (*care prevede expres că anumite contravenții se constată de Centrul Național Anticorupție*), conțin mențiuni clare privind **competența de constatare**.

Potrivit art. 385 alin. (1) și (2) din Codul contravențional, agentul constator este funcționarul împuternicit de lege cu atribuții distincte, care pot viza **constatarea contravenției și/sau sancționarea**, în limitele competenței expres prevăzute de normele legale.

Din această reglementare rezultă cert că procesul contravențional este structurat pe etape juridice distincte, fiecare având un conținut și o finalitate proprie, după cum urmează:

- a) **Constatarea contravenției** – reprezintă etapa inițială, care presupune identificarea faptei contravenționale, stabilirea circumstanțelor și întocmirea actului de constatare, atribuție care trebuie conferită în mod expres prin lege;
- b) **Examinarea cauzei contravenționale** – presupune analiza probelor și a actelor acumulate, în vederea stabilirii existenței sau inexistenței contravenției;
- c) **Aplicarea sancțiunii** – constituie etapa finală, în care se dispune tragerea la răspundere contravențională a persoanei, în condițiile legii.

Aceste etape nu sunt interschimbabile și nu pot fi confundate, întrucât fiecare implică **competențe funcționale distincte**, care trebuie stabilite în mod clar și expres de legiuitor.

Or, chiar art. 385 alin. (2) confirmă această distincție, utilizând formularea „și/sau”, ceea ce demonstrează că atribuția de constatare nu este implicit inclusă în cea de sancționare, ci trebuie conferită separat.

În acest context, faptul că art. 402 alin. (2) din Codul contravențional reglementează doar competența SFS de examinare și sancționare, fără a prevedea expres atribuția de constatare, nu permite deducerea acesteia din urmă pe cale de interpretare, întrucât o asemenea abordare ar echivala cu extinderea competenței funcționale în lipsa unei baze legale exprese.

7. Prin urmare, în lipsa unei prevederi exprese similare, atribuția de constatare nu poate fi dedusă automat din dreptul de a examina și sancționa.
8. În aceste condiții, norma contestată creează o lacună normativă, deoarece permite angajarea răspunderii a agentului public din SFS pentru neîndeplinirea unei pretinse obligații de **constatare** a contravenției, în absența unei atribuții legale exprese, ceea ce contravine principiului legalității.
9. Prin urmare, norma contestată permite sancționarea indirectă a agentului public pentru neexercitarea unei competențe inexistente în lege, ceea ce transformă incertitudinea normativă într-un temei de răspundere, fapt incompatibil cu exigențele constituționale privind calitatea legii și securitatea juridică.

10. Cu privire la încălcarea art. 21 din Constituție, analizat în coroborare cu art. 22 și art. 23, se reține că prezumția nevinovăției nu reprezintă doar o regulă de probă aplicabilă în procesul judiciar, ci o garanție fundamentală care presupune că vinovăția unei persoane poate fi reținută exclusiv în baza unei norme legale clare, previzibile și existente la momentul faptelor, în condițiile în care persoana a avut posibilitatea reală de a-și cunoaște și conforma conduita cerințelor legii.

Această exigență este indisolubil legată de principiul neretroactivității legii, consacrat de art. 22 din Constituție, care interzice sancționarea pentru acțiuni sau omisiuni ce nu constituiau, la momentul comiterii, un act delictuos, precum și de art. 23 din Constituție, care garantează dreptul fiecărei persoane de a-și cunoaște drepturile și îndatoririle.

Or, aceste norme constituționale operează împreună, în sensul că o persoană nu poate fi considerată vinovată decât dacă obligația juridică pretins încălcată este stabilită anterior, în mod clar și accesibil, iar conduita sa poate fi evaluată prin raportare la această normă.

În lipsa unei asemenea reglementări, vinovăția nu poate fi construită în mod legal, deoarece lipsește însăși premisa existenței unei obligații juridice a cărei încălcare să poată fi imputată persoanei.

11. În acest sens, omisiunea legislativă devine relevantă din perspectiva art. 21 din Constituție, întrucât afectează mecanismul prin care se stabilește vinovăția: nu prin aplicarea unei norme clare, ci prin interpretare extensivă sau prin analogie.

12. În cauza dată, art. 402 alin. (2) din Codul contravențional nu reglementează expres atribuția funcțională a angajaților Serviciului Fiscal de Stat de a constata contravenții, limitându-se la a prevedea competența de examinare a cauzelor și de aplicare a sancțiunilor.

13. Această omisiune este interpretată în practică în sensul existenței unei obligații implicite de constatare a contravențiilor, dedusă din competența de sancționare, ceea ce conduce la extinderea sferei obligațiilor legale dincolo de textul normei.

14. O asemenea interpretare transformă o lacună legislativă într-un temei de imputare, întrucât agentului public i se reproșează neîndeplinirea unei obligații care nu este prevăzută expres de lege. În acest mod, se construiește vinovăția nu pe baza încălcării unei norme juridice clare, ci pe baza unei obligații deduse, ceea ce echivalează cu atribuirea caracterului ilicit unei omisiuni care, la momentul comiterii, nu era definită ca atare de lege.

15. Prin urmare, omisiunea legislativă permite ca vinovăția să fie stabilită în afara cadrului legal strict, prin completarea normei de către autorități, ceea ce

contravine exigențelor art. 22 din Constituție, întrucât conduce la sancționarea unei omisiuni care nu constituia un act delictuos la momentul relevant. În același timp, aceasta afectează art. 23 din Constituție, deoarece persoana nu a avut posibilitatea efectivă de a-și cunoaște obligațiile legale, în lipsa unei reglementări exprese.

16. În consecință, afectarea acestor garanții determină, în mod direct, încălcarea art. 21 din Constituție, deoarece prezumția de nevinovăție este golită de conținut atunci când vinovăția poate fi dedusă dintr-o obligație inexistentă în lege. Astfel, persoana nu mai este prezumată nevinovată până la dovedirea legală a vinovăției, ci este tratată ca fiind vinovată pentru neexecutarea unei obligații construite ulterior prin interpretare, fără a avea la bază o normă juridică clară, previzibilă și accesibilă.
17. Potrivit § 41 din Hotărârea Curții Constituționale nr.2 din 30 ianuarie 2018, sa statuat: *În Hotărârea nr. 26 din 23 noiembrie 2010, Curtea a reținut că: „Pentru a corespunde celor trei criterii de calitate – accesibilitate, previzibilitate și claritate – norma de drept trebuie să fie formulată cu suficientă precizie, astfel încât să permită persoanei să decidă asupra conduitei sale și să prevadă, în mod rezonabil, în funcție de circumstanțele cauzei, consecințele acestei conduite. În caz contrar, cu toate că legea conține o normă de drept care aparent descrie conduita persoanei în situația dată, persoana poate pretinde că nu-și cunoaște drepturile și obligațiile. Într-o astfel de interpretare, norma ce nu corespunde criteriilor clarității este contrară art. 23 din Constituție [...]”*

Dacă art. 402 nu prevede „constatarea”, funcționarul SFS nu poate prevedea că neconstatarea va fi interpretată ca o abatere disciplinară sau profesională.

18. În concluzie, art. 402 alin. (2) din Codul contravențional, în partea omisiunii legislative, constând în faptul că nu reglementează expres atribuția funcțională a angajaților Serviciului Fiscal de Stat de a constata contravenții, deși le conferă competența de a examina cauze contravenționale și de a aplica sancțiuni, generând incertitudine juridică asupra limitelor competenței acestora, contravine art. 21, art. 22 și art. 23 din Constituție, deoarece, în lipsa unei norme clare și previzibile care să stabilească existența unei obligații legale de constatare, permite ca, în cauza dedusă judecătii, să fie reținută în sarcina lui Babii Vitalie existența laturii subiective a unei pretinse abateri prin raportare la o omisiune neprevăzută de lege, ceea ce echivalează cu construirea vinovăției în afara cadrului legal, cu sancționarea unei omisiuni care nu constituia act delictuos la momentul relevant și cu lipsirea persoanei de posibilitatea efectivă de a-și cunoaște și conforma conduita obligațiilor legale.

19. **Cu privire la încălcarea dreptului la muncă (art. 43 din Constituție):**

Dreptul la muncă, garantat de art. 43 din Constituție, presupune nu doar accesul la o activitate profesională, ci și exercitarea acesteia în condiții de securitate juridică, stabilitate și previzibilitate a normelor care reglementează conduita profesională și răspunderea disciplinară.

Or, în cazul agenților publici, raportul de muncă este indisolubil legat de respectarea atribuțiilor funcționale stabilite prin lege.

În consecință, orice incertitudine normativă privind conținutul acestor atribuții creează un risc direct de angajare a răspunderii disciplinare, care poate conduce la sancțiuni, inclusiv la eliberarea din funcție.

În prezenta cauză, omisiunea legislativă din art. 402 alin. (2) din Codul contravențional generează o asemenea incertitudine, întrucât permite autorităților să considere că angajatul Serviciului Fiscal de Stat avea obligația de a constata contravenții, deși o asemenea atribuție nu este prevăzută expres de lege.

Această situație creează un cadru normativ imprevizibil, în care agentul public poate fi sancționat pentru neexecutarea unor obligații inexistente în lege, ceea ce afectează în mod direct stabilitatea raportului său de muncă.

Prin urmare, ingerința nu se limitează la sfera dreptului sancționator, ci produce efecte concrete asupra dreptului la muncă, întrucât expune persoana riscului de sancționare disciplinară și, implicit, de pierdere a funcției, în lipsa unei reglementări legale clare și previzibile.

O asemenea ingerință nu îndeplinește cerințele art. 54 din Constituție, deoarece nu este prevăzută de o normă clară și accesibilă și nu respectă principiul proporționalității, afectând esența dreptului la muncă prin plasarea persoanei într-o stare de insecuritate juridică permanentă.

Prin urmare, omisiunea legislativă din art. 402 alin. (2) din Codul contravențional, constând în lipsa reglementării exprese a atribuției de constatare a contravențiilor pentru angajații Serviciului Fiscal de Stat, generează o incertitudine juridică care permite sancționarea acestora pentru neîndeplinirea unor obligații inexistente în lege, constituind astfel o ingerință directă și nejustificată în dreptul la muncă, prin expunerea persoanei riscului real de sancțiuni disciplinare și pierdere a funcției în absența unui cadru normativ clar și previzibil.

F. Solicitarea:

1. Admiterea prezentei sesizări.
2. Declararea neconstituționalității art. 402 alin. (2) din Codul contravențional, în partea omisiunii legislative constând în lipsa reglementării exprese a atribuției angajaților Serviciului Fiscal de Stat de a

constata contravenții, omisiune care generează incertitudine juridică și permite angajarea răspunderii pentru neîndeplinirea unei obligații inexistente în lege, contrar art. 21, 22, 23 și 43 din Constituție. Fiindcă norma nu este suficient de clară pentru ca agentul public să își poată regla conduita.

G. Lista documentelor relevante (dacă este cazul)

- Copia CERERII de chemare în judecată cu anexele sale

H. Declarația și semnătura autorului sesizării:

Declar pe propria onoare că informațiile prezentate Curții sunt veridice.

Autorul excepției de neconstituționalitate:

BABII VITALIE,

semnătura _____

data _____

ÎNCHEIERE

20 mai 2026

mun. Chișinău

Judecătoria Chișinău (sediul Rîșcani)
Instanța de judecată în componența
Președintele ședinței, judecător
Grefier

Vitalii Ciumac
Cezara-Valeria Rotaru

examinînd în ședință de judecată publică cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate înaintată de reclamantul Vitalie Babii în cadrul examinării acțiunii depusă de Vitalie Babii împotriva Centrului Național Anticorupție, terț Serviciul Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative,

a c o n s t a t a t :

Pe rolul Judecătoriei Chișinău (sediul Rîșcani) se află în examinare acțiunea depusă de Vitalie Babii împotriva Centrului Național Anticorupție, terț Serviciul Fiscal de Stat privind contestarea actelor administrative.

În cadrul ședinței de judecată reclamantul Vitalie Babii a înaintat o cerere privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, solicitînd controlul constituționalității art.402 alin.2 din Codul Contravențional, în partea omisiunii legislative, constînd în faptul că nu reglementează expres atribuția funcțională a angajaților Serviciului Fiscal de Stat de a constata contravenții, deși le conferă competența de a examina cauze contravenționale și de a aplica sancțiuni, generînd incertitudine juridică asupra limitelor competenței acestora.

În ședința de judecată reprezentantul Centrului Național Anticorupție, reprezentant în bază de procură Lilia Cociorva, a lăsat la discreția instanței de judecată soluționarea cererii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

În ședința de judecată reprezentantul Serviciului Fiscal de Stat, reprezentant în bază de procură Andrei Luțișin, a lăsat la discreția instanței de judecată soluționarea cererii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate.

Audiind argumentele reclamantului, studiind materialele cauzei instanța de judecată, ajunge la concluzia că cererea înaintată de reclamantul Vitalie Babii este una întemeiată și urmează a fi admisă din următoarele considerente.

Conform art.195 din Codul Administrativ, procedura acțiunii în contenciosul administrativ se desfășoară conform prevederilor prezentului cod. Suplimentar se aplică corespunzător prevederile Codului de procedura civilă, cu excepția art.169–171.

Conform art.12/1 din Codul de Procedură Civilă, în cazul existenței incertitudinii privind constituționalitatea legilor, a hotărîrilor Parlamentului, a decretelor Președintelui Republicii Moldova, a hotărîrilor și ordonanțelor Guvernului ce urmează a fi aplicate la soluționarea unei cauze, instanța de judecată, din oficiu sau la cererea unui participant la proces, sesizează Curtea Constituțională. La ridicarea excepției de neconstituționalitate și sesizarea Curții Constituționale, instanța nu este în drept să se pronunțe asupra temeiniciei sesizării sau asupra conformității cu Constituția a normelor contestate, limitîndu-se exclusiv la verificarea întrunirii următoarelor condiții: a) obiectul excepției intră în categoria actelor prevăzute la art.135 alin.(1) lit.a) din Constituție; b) excepția este ridicată de către una din părți sau reprezentantul acesteia ori este ridicată de către instanța de judecată din oficiu; c) prevederile contestate urmează a fi aplicate la soluționarea cauzei; d) nu există o hotărîre

anterioară a Curții Constituționale avînd ca obiect prevederile contestate. Ridicarea excepției de neconstituționalitate se dispune printr-o încheiere care nu se supune niciunei căi de atac și care nu afectează examinarea în continuare a cauzei, însă pînă la pronunțarea Curții Constituționale asupra excepției de neconstituționalitate se amîină pledoariile. Dacă nu sînt întrunite cumulativ condițiile specificate la alin.(2), instanța refuză ridicarea excepției de neconstituționalitate printr-o încheiere care poate fi atacată odată cu fondul cauzei. Instanța de judecată poate ridica excepția de neconstituționalitate doar dacă cererea de chemare în judecată sau cererea de apel a fost acceptată în modul prevăzut de lege ori dacă cererea de recurs împotriva hotărîrii sau deciziei curții de apel a fost declarată admisibilă conform legii.

Instanța de judecată reține că, potrivit normelor de drept enunțate, sesizarea Curții Constituționale este admisibilă numai în cazul în care actul normativ este aplicat sau urmează a fi aplicat, conform opiniei instanței, în pricina concretă pe care o examinează.

Conform hotărîrii Curții Constituționale nr.15 din 06.05.1997 cu privire la interpretarea art.135 al.1 lit.g) din Constituția Republicii Moldova, excepția de neconstituționalitate exprimă o legătură organică, logica între problema de constituționalitate și fondul litigiului principal. Ea poate fi invocată ca incident din inițiativa părților sau din oficiu de către instanța de judecată. Elementele principale ale excepției de neconstituționalitate sînt: necesitatea efectuării unui control de neconstituționalitate; existența raportului triunghiular între partea aflată în proces, ale cărei drepturi sau interese au fost eventual lezate printr-o normă neconstituțională, instanța de judecată, în fața căreia se invocă neconstituționalitatea și Curtea Constituțională chemată să soluționeze excepția de neconstituționalitate; obiectul excepției de neconstituționalitate.

Corespunzător instanța reține că în cererea de ridicare a excepției de neconstituționalitate s-a solicitat: controlul constituționalității art.402 alin.2 din Codul Contravențional, în partea omisiunii legislative, constînd în faptul că nu reglementează expres atribuția funcțională a angajaților Serviciului Fiscal de Stat de a constata contravenții, deși le conferă competența de a examina cauze contravenționale și de a aplica sancțiuni, generînd incertitudine juridică asupra limitelor competenței acestora

Totodată, instanța conchide că, potrivit art.12¹ CPC, pentru invocarea excepției de neconstituționalitate, legătura logică și indispensabilă între fondul litigiului și normele de drept ale căror constituționalitate s-a solicitat să fie verificată, este susținut în speță.

Corespunzător, reieșind din faptul întrunirii condițiilor cumulative obligatorii stipulate la pct.82 din Hotărîrea Curții Constituționale din 09.02.2016 pentru a fi posibilă sesizarea Curții Constituționale, instanța conchide de a admite cererea depusă de reclamantul Vitalie Babii privind ridicarea excepției de neconstituționalitate, or, în cazul deferit judecării, instanța de judecată se va conduce și va aplica la soluționarea cauzei inclusiv și prevederile legale ale căror control de constituționalitate se solicită a fi verificat de către Înalta Curte.

În temeiul celor expuse și în conformitate cu prevederile art.195, art.230 din Codul Administrativ, art.12¹ alin.1, 2 din Codul de Procedură Civilă, instanța de judecată,

DISPUNE :

Se admite cererea depusă de reclamantul Vitalie Babii.

Se sesizează Curtea Constituțională privind controlul constituționalității art.402 alin.2 din Codul Contravențional, în partea omisiunii legislative, constînd în faptul că nu reglementează expres atribuția funcțională a angajaților Serviciului Fiscal de Stat de a constata contravenții, deși le conferă competența de a examina cauze contravenționale și de a aplica sancțiuni, generînd incertitudine juridică asupra limitelor competenței acestora.

Încheierea separat nu se supune nici unei căi de atac, dar poate fi atacată o dată cu fondul cauzei.

Președinte de ședință, judecător

Vitalii Ciurac